

Intézményes bűnmegelőzés, avagy a bűnmegelőzés intézményei

Beccaria óta valamennyi – bűnözéssel bármilyen szempontból foglalkozó – szakember számára evidens az a megállapítás, hogy a bűnözés elleni harc leg-hatékonyabb módja a megelőzés. Am a prevenció mikéntjére és hogyanjára adandó elméleti válasszal és a gyakorlati eszközök kidolgozásával azóta is adós mind a tudomány, mind a bűnüldözési, társadalompolitikai gyakorlat.

A fejlett, demokratikus társadalmak kiépülése, a modern szociálpolitikai rendszerek létrejötte már a siker nagyobb reményével kecsegtet. Az ENSZ különböző szervei, elsősorban a bűnmegelőzés speciális intézményei, pl. a Bűnmegelőzési és Ellenőrzési Bizottság már évtizedek óta statisztikai adatokat, módszertani ajánlásokat terjeszt elő a tagállamok bűnmegelőzési tevékenységének tökéletesítése céljából. 1955 óta öt évenként bűnmegelőzési kongresszusokat szerveznek. 1960-tól Magyarország is részt vesz ezeken a rendezvényeken. A hetvenes, nyolcvanas évekre Európában és Észak-Amerikában már létrejöttek a bűnözés megelőzését szolgáló különböző szervezeti megoldások is. A rendkívül tarka kép ellenére alapvetően négy megoldási móddal, koncepcióval kell számolni.

a) A legtöbb országban a bűnmegelőzés feladata a helyi közigazgatás keretében vagy amellettt működő hivatalok, intézmények hatáskörébe tartozik. E cégek tevékenysége elsősorban a bűncselekményhez vezető alkalmak csökkentésére és az elkövetőkkel való foglalkozásra irányul. E módszerrel él az USA, Kanada, az NSZK és a volt NDK is.

b) Sajátos megoldás a gyakran emlegetett svéd modell. 1974-től kezdve Svédországban az Igazságügyi Minisztérium égisze alatt működő állami hivatalnak, a Bűnmegelőzés Országos Tanácsának a hatáskörébe tartozik a bűnmegelőzés tervezése és koordinálása. A kormány által kiadott rendelkezések értelmében a Tanács köteles minden olyan erőfeszítést támogatni, amely segíti a prevenciót az élet különböző területein, továbbá köteles összefogni mindazokat az állami, társadalmi és egyéni kezdeményezéseket, amelyek célul tűzik a bűncselekmények elkövetésének megakadályozását. A Tanács élén a kormány által kinevezett 16 fős testület áll. Tagjai között parlamenti pártképviselők, igazságügyi, egészségügyi, oktatásügyi, valamint szociális államtitkárok, megyei tanácsok, közigazgatási szervek képviselői foglalnak helyet.

Svédországban egyébként jól szervezett szociálpolitikai rendszer működik, mely feladatának tekinti a bűnelkövetés kapcsán felmerülő szociális problémák megoldását is. Így pl. a hosszabb szabadságvesztésre ítélték családjának szociális

segélyt folyósítanak, a veszélyeztetett fiatalokat meg igyekeznek intézetekbe helyezni. A prevenció hatékonyságának fokozása érdekében 1965 óta speciálisan képzett rendőrtiszteket foglalkoztatnak a kapitányságokon, akik szorosan együttműködnek körzetük szociálpolitikai hálózatával. A svéd rendszerhez persze hozzátartozik a főhivatású szakemberekből álló, széles hatáskörrel és komoly anyagi bázissal rendelkező pártfogó-felügyelői hálózat is, mely többek közt a bűnmegelőzést is szolgálja. Az már a valóság fintora, hogy mindezek ellenére Svédországban is nő a bűnözés.

c) A bűnözést megelőzendő még egy sor országban ismeretlen az egységes szervezet. Természetesen már mindenütt van valamiféle prevenciót szolgáló speciális intézmény. Magyarországon ilyen pl. az utógondozás intézménye. E szisztémában valamelyik jogszabály egyszerűen rátestálja a feladatot egy állami szervre. A rendőrségről szóló 39/1974. (XI. 1.) MT-rendelet pl. Magyarországon alapvetően rendőri feladatnak tekinti a bűncselekmény megelőzését, így a rendőrség a prevenció egyedüli letéteményesének szerepkörébe kényszerül. Ennek azután a negatív következménye, hogy konzerválódnak a személyes szabadságjogokat alkotmányellenesen korlátozó rendőrhatalmi kényszerintézkedések, valamint a gazdálkodás autonómiájába beavatkozó rendőri eljárások. Más országokban más szervezetekre, pl. Csehszlovákiában az ügyészségre ruházták e kényszerszerepet. E furcsa szituációt mindkét országban a pártállam me-rev, autokratikus rendszere egészítette ki.

d) Témánk szempontjából sajátos színfoltot képvisel Japán. A világ egyik legfejlettebb ipari hatalmára már csak azért is érdemes odafigyelnünk, mert a bűnözés, eltérően a többi fejlett ipari országtól, itt stagnál, illetve enyhén csökkenő tendenciát mutat, ha eltekintünk a közlekedési bűncselekményektől. Egy nemrég közreadott nemzetközi összehasonlító tanulmány azzal magyarázza e tényt, hogy Japánnak úgy sikerült a hihetetlenül gyors és óriási eredményeket produkáló modernizációt megvalósítania, hogy közben megőrizte kulturális rendszerének (hagyományainak, szokásainak, értékeinek) jelentős részét. S ezek révén az emberek túlnyomó többsége integrálódni tudott a modern társadalomba.

Japánban a bűnmegelőzés szervezeti rendszere állami támogatással és ösztönzéssel, de alapvetően társadalmi önszerveződés útján épült ki. Ez közelebből annyit jelent, hogy ún. bűnmegelőzési egyesületek jöttek létre, amelyek szorosan együttműködnek a rendőrséggel és az államigazgatási szervekkel. Ezen egyesületek ligája vezeti, koordinálja a bűnözés elleni harcot, akciókat szervez és propagál egy-egy kitűzött feladatot. Formailag hasonlít a japán modellre némiképp a szovjet megoldás, noha tartalmilag, makro- és mikrotársadalmi összefüggéseit tekintve igencsak eltér tőle. A hetvenes évek Szovjetuniójában a területi pártszervek irányításával társadalmi, rendvédelmi bázisok jöttek létre. Ezek összehangolták a különböző állami, társadalmi szervek bűnmegelőző tevékenységét, ugyanakkor hatósági jogkörrel voltaképp nem rendelkeztek, álláspontjukat tagjaikon keresztül érvényesítették. Bár a felső pártszervek utasítására alakultak ki, látszólag önszerveződő, társadalmi csoportoknak tűntek.

Az ismertetett megoldási módok közös jellemzői. A bűnmegelőzési szervezetek mindenütt alapvető feladatuknak tekintik a különböző állami, társadal-

mi szervek közvetett vagy közvetlen bűnmegelőzést szolgáló tevékenységének koordinálását. Igyekeznek a bűnüldöző és büntető-igazságszolgáltatási szervekkel jó kapcsolatot kiépíteni. Arra törekednek, hogy a lakosság minél szélesebb rétegét bevonják a prevenciós munkába. Nem akarnak szervezetük számára hatósági jogkört biztosítani, de minden propaganda és felvilágosító tevékenységre nagy hangsúlyt helyeznek.

A nyolcvanas évek második felében felélénkült a nemzetközi szervezetek tevékenysége. Az Európa Tanácsban a tagországok miniszteri bizottsága – az 1987 őszén rendezett küldöttértekezleten – ajánlásokat fogadott el a bűnmegelőzés tárgyában. Javasolta, hogy vegyék fel kormányprogramjaikba a prevenciót, hogy alakítsanak ki, illetve tartsanak fenn országos és helyhez kötött bűnmegelőzési szervezeteket, hogy támogassák a prevencióval foglalkozó tudományos kutatásokat, hogy dolgozzanak ki speciális programokat a bűnalkalmak korlátozása céljából, hogy szorgalmazzák bizonyos őrszolgálati és biztonsági vállalkozások létesítését, hogy részt vegyenek azok kialakításában, hogy a rendőri szervek e társaságokkal együtt kiépítsék a bűnmegelőzést segítő kapcsolataikat, hogy a tagállamok a prevenció területén is koordinálják tevékenységüket. Az ajánlások alapvetően megfelelnek a tagállamokban működő bűnmegelőzési rendszereknek.

Azok az európai országok, amelyeknek bűnmegelőzési rendszere nem felel meg az ajánlásoknak, igyekeznek felzárkózni. Ez alól többnyire kivételt képeznek a volt szocialista országok, így hazánk is, mert elmaradásuk e téren az ajánlások kibocsátáshoz képest csak két év, ám a valóságos helyzethez viszonyítva több évtized. E megállapítást nem lehet vitatni, ha az egységes koncepciót és a koordinált bűnmegelőzési szervezet igényét vesszük figyelembe. De azért történt már egy s más Magyarországon is. Például kiépült a maga súlyos ellentmondásaival az utógondozási rendszer, tovább differenciálódott szociálpolitikánk, noha hiányosságaitól és szereptévesztéseitől nem tudott megszabadulni.

Mivel nincs nálunk egységes szociálpolitikai rendszer, teljesen koordinálatlan a különböző szervek tevékenysége. Bizonyos funkciókat senki nem tölt be (pl. a mai napig megoldatlan az öngyilkosságot megkísérlők utógondozása), másokat meg idegen szervezetek vállalnak fel (a kórházban fekvő emberek 20%-a pl. olyan elhagyatott, önmagát ellátni nem képes idős ember, akiket fejlettebb országokban külön intézményekben gondoznak). Szociálpolitikánk egészét az egy személy, az egy ember téves koncepciója fémjelzi. Ez a felfogás, részben objektív, részben szubjektív okok miatt, nem akceptálja a tudomány azon felismerését, hogy egyes társadalmi problémák bizonyos csoportok körében lényegesen sűrűbben fordulnak elő, mint más csoportok körében, és nem személyhez, hanem családhoz kötöttek. A vonatkozó szakirodalom „a komplex családgondozás hiánya” terminus technicusszal mutat rá e problémára.

Nagyon találóan ír erről Gönczöl Katalin: „Ma egy-egy többoldalúan veszélyeztetett család tagjaival 8–10 hatóság is foglalkozik oly módon, hogy mindegyik csak a számára problémát jelentő személyt vonja „kezelés” alá. A neurotikus anyát az ideggondozó, az alkoholista apát az alkoholgondozó, a veszélyeztetett gyermeket a gyámhatóság, majd az állami gondozó intézet, a bűnöző fiatalokot az igazságszolgáltatás mechanizmusa stb. Az öngyilkossági ki-

séletekből adódó problémák megoldása, az alkoholisták kényszergyógyítása vagy az idősek gondozása egy meghatározott pontig egészségügyi feladat, és van is rá mozgósítható kapacitás. De a jelenség mögött meghúzódó, annak előidézésében részes társadalmi ellentmondások enyhítése kifejezetten szociálpolitikai feladat. Ha ezt egészségügyi, gyógyító apparátussal kívánjuk megoldani, akkor feleslegesen pazaroljuk a gyógyításra felhalmozott társadalmi energiát, míg ha komplex szociális gondozással vállalkozunk rá, akkor a nagyobb szakértelem hatványozza az eredményeket is.”

A nyolcvanas évek elején mindezek ellenére megmozdult valami a bűnmegelőzési szervezet kialakítása érdekében. A rendőrség, a büntető ügyekben eljáró társhatóságok, az igazságügyi szervek, a bűnügyi tudományok művelői és más intézmények több előterjesztést készítettek a bűnmegelőzés társadalom által irányított intézményrendszerének országos megszervezésére. Az e tárgykörben készített javaslatok szerint a Minisztertanács vagy a Belügyminisztérium felügyelete alatt működő szervek végeznék el az elvi irányítást, a konkrét, helyi feladatokat pedig a közigazgatási egységek és az önkormányzatok mellett kialakított Bűnmegelőzési Tanács határozná meg és hajtaná végre az illetékes hatóságok, intézmények vezetőinek, no meg a lakosság képviselőinek részvételével.

A bűnmegelőzés társadalmi intézményrendszerének alapvetően két szervezeti formája alakult ki. Az egyik átfogja az adott közigazgatási egység egészét, célirányosan vezérli a bűnözés elleni küzdelmet, a másik viszont a rendőrség által felügyelt formákban működik. Az előbbi Bűnmegelőzési Tanács, az utóbbi bűnmegelőzési szervezet néven fut.

A Bűnmegelőzési Tanácsokban résztvevő személyek főként a gazdaság védelméért, valamint a társadalmi tulajdonban keletkezett károk megelőzéséért felelnek. A Bűnmegelőzési Tanácsok különböző szakbizottságokat hoznak létre speciális feladataik ellátására. Lásd az ifjúságvédelmi vagy vagyonvédelmi szakbizottságokat, valamint a terület sajátosságait feltérképező, az alkoholizmus kialakulását megelőző, a cigányok társadalmi beilleszkedését támogató szakbizottságokat. Ugyanakkor mind több helyütt szerveződnek ún. lakossági, önvédelmi csoportok.

A szakbizottságok működési területüknek megfelelő munkatervvel rendelkeznek és igyekeznek azokkal az állami, társadalmi szervekkel koordinálni tevékenységüket, amelyek hasonló feladatok ellátására szerveződtek. A Bűnmegelőzési Tanács tartja magát az általa elfogadott ügyrendhez és megválasztott képviselői meg ügyintéző szervei által működik. Ezek feladata 1. hogy figyelemmel kísérje és összehangolja az érdekelt szervek bűnmegelőzésére vonatkozó jogszabályait és az állami határozatok helyi végrehajtását; 2. hogy folyamatosan elemezze működési területének közbiztonsági helyzetét, a bűnözés alakulását befolyásoló tényezőket; 3. hogy működési területére vonatkozóan bűnmegelőzési intézkedéseket javasoljon; 4. hogy ösztönözze és támogassa mindazokat a lakossági kezdeményezéseket, amelyek a jogsértések számának csökkentését meg a közbiztonság növelését szolgálják; 5. hogy koordinálja az állami, gazdasági és társadalmi szervek prevenciók ötleteit; 6. hogy szervezze és támogassa a tömegkommunikációs eszközök bűnmegelőzést szolgáló felvilágosító, nevelő és propaganda tevékenységét; 7. hogy indítványozza a prevencióban közremű-

ködök erkölcsi és anyagi elismerését; 8. hogy ajánlásokat juttasson el az illetékes terület vezető szerveihez a jogsértő cselekmények elkövetését lehetővé tevő körülmények megszüntetése érdekében; 9. hogy kezdeményezze a bűnmegelőzés hatékonyabbá tétele érdekében jogszabályok kiadását, módosítását, kiegészítését; 10. hogy lássa el mindazokat a jogszabályi rendelkezésekből adódó feladatokat, amelyek a bűnözés elleni össz társadalmi küzdelmet eredményessé teszik.

Az ország több városában, községében a rendőrség és az önkormányzat, részben a lakosság kezdeményezésére megalakultak a rendőrség által felügyelt bűnmegelőzés társadalmi szervezetei. Ezek négy alapvető csoportba sorolhatók. *Komplex program keretében működő bűnmegelőzési rendszerek* ott jöttek létre, ahol rendőrségi feladatnak tekintették, hogy a bűnözés ellen össz társadalmi méretekben felvegyék a harcot. *Koordinált bűnmegelőzési szervezetek* néhány nagyközségben, nagyobb városban alakultak a lakókörzeti állampolgárok önkéntes közreműködésével. Ezen szervezetek prevenciós tevékenységének koordinálására rendőri irányítással operatív bizottságot hoztak létre, melyben részt vesznek pedagógusok, pszichológusok, számítógépes szakemberek, a biztosító alakulatai, reklám- és propaganda tevékenységgel foglalkozók, valamint a helyi állami, társadalmi szervek képviselői.

Spontán bűnmegelőzési csoportok általában a lakosság kezdeményezésére létesülnek, önálló szervezeti keretük nincs. Ha egy-egy lakó- vagy település helyen elszaporodnak a vagyon elleni bűncselekmények, akkor ad hoc csoportok formálódnak a tettenérés megszervezésére, a tettes és társai elfogására. *Bűnmegelőzési bázisok* néven – a rendőrség és az önkormányzat kezdeményezése alapján – különböző szervezetek alakultak több városban, községben. Ezek felméri, hogy kik aktivizálhatók a bűnmegelőzési munkában, és kik azok, akik deviáns magatartásukkal veszélyeztetik a közbiztonságot. Az előbbi csoport azután folyamatosan figyeli az utóbbit.

Nem véletlen, hogy először Borsod-Abaúj-Zemplén megyében jött létre a Bűnmegelőzési Tanács. Itt ugyanis a bűnügyi helyzet még az elmúlt évhez képest is jelentősen romlott. A bűncselekmények száma közel 50%-kal emelkedett itt az országos átlag fölé. Megközelítőleg kétharmada vagyon elleni. Az erőszakos bűncselekmények elkövetését illetően is rendkívül rossz a helyzet, mintegy 1700 esetet tartanak nyilván. Arány, talánul magas a gyermekkorú és fiatalkorú elkövetők száma, és speciális helyzetben van ez a terület a cigányság kriminalitása szempontjából is, mert itt van a legtöbb cigány származású elkövető, ha az abszolút számokat nézzük.

A megyei rendőrfőkapitányság vezetése a cigányság beilleszkedési problémáit, az alkoholizmus visszaszorítására tett kísérleteket, a gyermek- és ifjúságvédelem helyzetét, továbbá a vagyonvédelmi hiányosságokat figyelembe véve arra az elhatározásra jutott, hogy az országban először, kísérleti jelleggel létrehozza a bűnmegelőzés társadalmi tanácsait. Az első ilyen jellegű szervezet Miskolcon jött létre 1983. októberében. A Borsod-Abaúj-Zemplén megyei Bűnmegelőzési Tanács 1984. májusában alakult meg.

A bűnmegelőzési tanácsokban sajátosan ötvöződik az állami és a társadalmi jelleg. Önmagukban nem foganatosíthatnak megelőzési intézkedéseket,

hiszen társadalmi szervezetek – hatósági jogosítvány nélkül. Fő feladatuk, hogy naprakészen megismerjék a bűnügyi helyzetet, hogy feltárják a bűnözés okait, és segítsék a hatóságokat ezen okok megszüntetésében. A bűnmegelőzési tanácsok mellett több szakbizottság (pl. ifjúságvédelmi, vagyónvédelmi, alkoholizmus elleni, cigányokat támogató stb.) jött létre.

A megyei bűnmegelőzési tanács szervezésében bűnmegelőzési hónapot rendeztek, melynek keretében számos propaganda-előadást tartottak mind a községekben, mind a vállalatoknál, intézményeknél. A vagyónvédelmi vándorkiállításon pl. bemutatták a hazai forgalomban levő riasztó- és biztonsági berendezéseket. Az alkoholizmus elleni kampányt is nagy érdeklődés kísérte. Az eddigiekben ismertetett általános feladatok mellett ki kell emelnünk a közvéleményt negatív irányban befolyásoló, a közbiztonságot fokozottabban veszélyeztető bűncselekmények megakadályozását, valamint a gyermek- és fiatalkorúak védelmét szolgáló intézkedések kidolgozását.

A fővárosi szintű bűnmegelőzés társadalmi intézményrendszerében a lakossággal közvetlen kapcsolatban álló, a társadalmi aktivákat a feladatokhoz méretezett számban foglalkoztató kerületi bűnmegelőzési bizottságoknak van a legnagyobb jelentősége. A Fővárosi Bűnmegelőzési Tanács 1987. évi munkaprogramja alapján Budapest kerületeiben megalakultak a bűnmegelőzési bizottságok. Ahol is nem a bizottsági munkára, hanem a konkrét megelőző, óvó, védő stb. intézkedések végrehajtására helyezik a hangsúlyt. A kerületi bűnmegelőzési bizottságok a megvitatott és elfogadott éves munkaterv alapján tevékenykednek. Céljuk az adott közigazgatási terület közbiztonsági helyzetének, a bűnözés alakulását befolyásoló tényezőknél a rendszeres elemzése; a kerületben levő állami, társadalmi, gazdasági szervek, valamint a lakosság széles körű bevonásával konkrét megelőzési program kimunkálása és végrehajtása; végezetül tájékoztatás és propagandatevékenység a bűnmegelőzés érdekében.

A kerületi társadalmi szervezetek közül kiemelkednek a lakosság körében szervezett területi közrendvédelmi csoportok. Ezek az ún. önvédelmi csoportok hatósági jogkörrel nem rendelkező, önkéntes szervezeti egységek. Létszámukat, összetételüket a lakóterület bűnügyi veszélyeztetettsége, a helyi szervek és a lakosság aktivitása, és egyéb helyi sajátosságok határozzák meg. A kerületi rendőrkapitányság vezetője által kijelölt rendőrtiszt szakmai segítségével irányítja őket a kerületi bűnmegelőzési bizottság. Az önvédelmi csoportok az alábbi módszereket alkalmazzák: fertőzött területeken, tipikus elkövetési időben megfigyeléseket végeznek, megadott szempontok szerint információkat gyűjtenek, összegzik a beérkező javaslatokat, a fogadóórákon tanácsokat adnak, előadásokat, kiállításokat szerveznek, vagyónvédelmi célból lakossági őrjáratot toboroznak stb.

A létrehozott bűnmegelőzési tanácsok és egyéb bűnmegelőzési feladatot ellátó társadalmi szervek néhol jól és hatékonyan működnek, néhol pedig abszolút formális a ténykedésük. Ennek nem az az oka, hogy hiányzik a jószándék, vagy néhol nem képesek felismerni a problémákat, hanem, hogy hamis a rendszer felépítésének egy-két alapaxiómája. Így pl. hatékony bűnmegelőzés helyi szinten elképzelhetetlen igazi önkormányzati rendszer nélkül. Természetesen nem kellene feloszlanni a jelenlegi bűnmegelőzési tanácsokat, csupán működtetésüket kellene az önkormányzatokra bízni.

A jelenlegi struktúra másik téves axiómája a rendőrség túltengésének problémája. A rendőrség olyan feladatokat is magára vállal most, amelyeket egy erősen centralizált szervezet eleve képtelen ellátni. Pl. nagy kiterjedésű üdülőövezetek, zárt kertek, gazdálkodó szervek vagyónvédelmét. Ez nonszensz. Hazai történelmi tapasztalatok, valamint külföldi példák sora bizonyítja, hogy hatékonyabb formái is vannak az ilyen feladatok megoldásának. Újra kellene gondolni ma is létező intézményeket, pl. másképp kellene szabályozni a mezőőr intézményét. Emellett, ha egyes önszerveződő csoporttagoknak megadnák a lehetőséget, hogy tényleges jogosítvánnyal rendelkező vagyónvédelmi osztályokat hozzanak létre, akkor máris színesebb lenne a megelőzéssel foglalkozók palettája.

Ha a különböző gazdálkodó szerveknél megjelenik majd a tulajdonosi érdek, akkor azok igyekezni fognak a sérelmükre elkövetendő bűncselekményeket megelőzni. Akkor már csak a kereteket és a jogosítványokat kell újragondolni, hogy a jelenleg ugyancsak halványan működő Polgári Fegyveres Őrség és üzemrendészet helyett komoly szervezetek alakuljanak. Kanadában pl. a felderített vagyon elleni bűncselekmények több mint a felét magánszervezetek kémelelik ki. A rendőrség koordinálhatja ezek tevékenységét, de nem helyes, ha szociálpolitikai töltésű dolgokat hangol össze. A rendőrségnek még koordinátori minőségben sem szabad belesétálnia a szereptévesztés csapdájába. Teljesen egyetértünk Szabó Andrással, aki a következőket írja erről: „Minél világosabb a felismerés, hogy a bűnözés társadalmi produktum, annál egyértelműbb, hogy a büntetőjog társadalmi funkciója nem a bűnözést termelő társadalmi folyamatok befolyásolása, illetve kiküszöbölése... a büntetőjogi és ezen belül a rendőri megelőzés nem azonos a társadalmi bűnmegelőzéssel és nem is veheti át annak feladatait.” A rendőrség azzal szolgálja tehát legjobban a bűnözés megelőzését, ha minél eredményesebben teljesíti feladatát, a közrend és közbiztonság védelmét, a bűncselekmények és elkövetőknek a felkutatását.

Azon túl, hogy a társadalmi bűnmegelőzés idegen a rendőrség profiljától, álláspontunkat más is indokolja. A bűnözés megelőzése fontos gazdasági és politikai döntéseket vár el mind az országos, mind a helyi politikától. Ez országos szinten a kormány, helyben az önkormányzat feladata. A bűnmegelőzéssel foglalkozó országos szervezet létrehozásánál a kormány többféle megoldás között választhat. Létrehozhat egy speciális, minisztériumok közötti szövet, a jelenlegi Bűnmegelőzési Országos Tanácshoz hasonló, vagy rábízhatja az országos feladatok koordinálását az egyik minisztériumra. De világosan kell látnunk, hogy a hétköznapi tevékenységek szintjén a bűnözés megelőzése döntően szociálpolitikai feladat, ezért ideje kiépíteni egy egységes szociálpolitikai intézményrendszert. Vagyis a jelenlegi, nagyon alacsony határfokkal működő, szétszórt és koordinálatlan rendszert át kell csoportosítani, újjá kell szervezni. Aki csak egy kicsit is ismeri a szociálpolitika problémáit, az nagyon jól tudja, hogy az ilyen típusú tevékenységnél előnyben kell részesíteni az önkéntesség elvét. Az emberek ugyanis a hatóság szó hallatán azonmód a bürokráciára meg a kényszerre asszociálnak.

dr. Sárkány István—dr. Tauber István